

Pranas Bielevičius: „Patarlių knyga“ yra labai praktinė knyga. Joje daug patarimų. Pakalbėkime apie atleidimą. Kai mes sakome, kad nebepykstame ant vieno ar kito žmogaus, bet širdyje slepiame nenorą jį matyti, tai reiškia, jog mes neatleidome. Mums reikalinga nuoširdi atgaila. Prašykime Dievo, kad Jis apvalytų mūsų širdį, padėtų pasikeisti.

Visi žinome, kad du kart du bus keturi, bet kai kalbama apie dvasines tiesas, tai dažnai neteisingai nusprendžiame. Dvasinės tiesos yra labai svarbios mūsų praktiniame gyvenime, nes jos atskleidžia mūsų širdį.

Turėtume tai suvokti. Teoriškai labai gražu. Mes žinome, kad krikščionys turi būti dori, teisingi, geri, bet to neįmanoma pasiekti, kol tai neateis į mūsų širdį. Mes labai daug kalbame apie tai, kokie turėtume būti, bet mažai apie tai, kas iš tikrųjų yra širdyje. Juk mes žinome daug Dievo tiesų. Patarlių 25, 21-22: *„Jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta – pagirdyk. Taip darydamas, krausi žarijas ant jo galvos, ir Viešpats atlygins tau“*.

Kai mes konfliktuojame su žmonėmis, ką dažniausiai darome? Atsiribojame nuo jų. Jeigu tik įmanoma stengiamės tą asmenį aplenksti, neturime bendrų tikslų, bendrų reikalų. Bet šiose eilutėse Dievas moko mus ko kito.

Šiandien krikščionybė kartais kaltinama pagrįstai, kad ji yra panaši į sektą. Kartais kaltinama nepagrįstai. Kai kurie krikščionys galvoja, kad jiems reikia pabėgti nuo šio pasaulio. Deja, Dievas to nemoko. Vyras negali pabėgti nuo savo žmonos, o žmona – nuo vyro. Mūsų vaikai negali pabėgti nuo mūsų iki tam tikro laiko. Didžiausios problemos būna artimųjų rate. Tai pripažįsta ir psichologai.

Pirmas vaistas – nuoširdi atgaila, kai aš pripažįstu, kad tarp manęs ir to asmens kažkas negerai.

Dievas mus moko daryti gera tiems, kurie nuskriaudė, kurie išnaudojo, apkalbėjo, paniekino, pažemino. Ar mes taip elgiamės? Paprastai mes nesielgiame taip, kaip parašyta šiose Rašto eilutėse.

Tai ir yra veidrodis to, kas dedasi mūsų širdyje, kad mes neatleidome tam žmogui.

Mums labai svarbu ne tik žinoti, kaip reikėtų daryti, kaip nereikėtų daryti.

Dievas mus pašaukė tam, kad būtume Jo vaikai, kad atspindėtume Jo charakterį. Kas Rašte parašyta? „Nes Dievas taip pamilo pasaulį.“ Nekalba apie vieną ar kitą grupelę žmonių. Kiek šiandieną yra žmonių, kurie pastoviai keikia Dievą, bet ar saulė vieną rytą pakyla, o kitą jau nebekyla? Ne. Lietus lyja tada, kada reikia. Ateina pavasaris, vasara, rudenio, žiema, nepriklausomai nuo to, kaip žmonės elgiasi. Žinoma tai bus iki tam tikro laiko, iki tam tikros ribos, kurią žino tik Dievas.

Šiose Rašto eilutėse yra Dievo pažadas. Jei aš darau savo priešui gerus darbus, tai kraunu ant jo galvos žarijas.

Juk ir gyvenime dažnai taip būna: tu žmogui, kuris su tavim blogai elgėsi, tave skaudino, darai gera. Jis pasijunta labai nejaukiai.

Biblijoje yra daug pažadų. Dažniausiai jie yra sąlyginiai. Tam, kad išsipildytų Dievo pažadas, reikia pasižiūrėti į savo širdį.

Mes dažnai pykstame ant sutuoktinio, ant vaikų, užsisklendžiame savyje ir sakome: „Eik tu sau“. Bet taip neturėtų būti. Tai yra ženklas, kad mūsų širdyje dedasi negerai dalykai. Kuo skiriasi krikščionybė nuo kitų religijų? Kitose religijose yra reikalavimai ir žmogus turi daryti nemąstydamas, ko iš jo reikalaujama. Daug žmonių šiandieną uoliai gyvena religingą gyvenimą ir mano, kad daro gerai, bet problema širdyje. Jei mūsų širdyje viskas yra gerai, tai niekada apie kitą žmogų blogai nekalbėsime, jo nežeminsime, neužgauliosime, jį vertinsime. Mes kitaip elgsimės, jei širdyje nebus kartėlio.

Kartais tikintieji daro tokią klaidą. Jie nenori išsivalyti savo vidaus. Kai naudojame indus, mes juos nuolat plauname, kad būtų švarūs. Ir mūsų siela, dvasia turi būti švarios. Jeigu širdyje yra kartėlio, tai parodo, kad tarp mūsų ir Dievo, ir kito žmogaus kažkas yra negerai.

Romiečiams 12,17: „*Niekam neatmokėkite piktu už pikta, rūpinkitės tuo, kas dora visų žmonių akyse*“.

Ar lengva tai padaryti? Ne. Meilė gali virsti neapykanta, jeigu mes nesaugosime savo širdies.

Kodėl šiandieną jauni žmonės yra žiaurūs? Seni taip pat būna žiaurūs. Nes visi suvokia moralę, bet nesuvokia, kad yra širdies problemos, kad yra nuodėmė. Dėl jos reikėtų atsistoti prieš Dievą ir sakyti: „Viešpatie, turiu problemų. Man reikia Tavo pagalbos.“

Mes visi turime kokių nors blogų savybių. Dažnai jos giliai pasislepia ir mes jų nematome. Tikrai tada, kai pradedame skaityti Dievo žodį ir žiūrėti į savo širdį, jas pamatome. Tada mes sakome: „Aš nenoriu daryti to, ką Dievas moko.“ Tai ir yra tas atspindys.

Biblijoje ne veltui rašoma, kad Dievo Žodis yra kaip dviašmenis kalavijas, kuris prasiskverbia iki pat kaulų smegenų.

Todėl mes turime savęs paklausti: „Ar aš pasiruošęs atleisti, neapmokėti piktu už piktą?“

Kai mus kiti suerzina, tai kur čia būsi dvasinis. Man būna taip: jeigu tik pagalvoju, kad pasidariau dvasinis, tai Dievas tuoj kokį kaimyną pristato, kuris vieną dieną „ėda“, kitą dieną tas pats. Tada matai, kad neturi nei meilės, nei kantrybės. Tada sakai: „Viešpatie, man reikia Tavęs, nes aš neturiu jėgų pats išspręsti šią problemą, nes tai yra mano širdies problema. Aš suvokių, kad reikia daryti gerai, bet mano širdis tam prieštarauja, ji to nenori.“

Tėvai paprastai atleidžia savo vaikams bet kokį jų elgesį, užgauliojimus.

Viena moteris vis lankė kalėjime savo sūnų. Ji sakė: „Kad ir kokius nusikaltimus jis padarė, bet yra mano vaikas.“ Tą gali padaryti tik mylinti širdis.

Romiečiams 12,18-19 „*Kiek įmanoma ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikingai su visais žmonėmis. Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite tai rūstybei, nes parašyta: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu“, - sako Viešpats*“.

Kada mūsų širdis pilna kartėlio, mes nematome ateities perspektyvos, kad Dievas teis visus žmones. Kai esame įsiaudrinę, neturime kantrybės laukti to atlygio. Kada esame nekantrūs, mes nematome Dievo veikimo ir norime įvykdyti savo teisingumą.

Romiečiams 12,20-21 „*Todėl, jei tavo priešininkas alkanas, pavalgydink jį, jei trokšta, pagirdyk jį. Taip darydamas, tu sukrausi žarijas ant jo galvos. Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu*“.

Turime nesiduoti pikto nugalimi. Kai mes dirbame kokį nors darbą, galime išsipurvinti. Po to nusiprausime. Kodėl? Nes nenorime būti purvini. Kaimuose žmonės, eidami į tvartą šerti gyvulių, persirengia kitais rūbais, persiauna kitais batais. Tie rūbai smirda.

Taip ir mūsų gyvenime, jeigu papuolame į įvairias nemalonias situacijas, mes sudirgstame. Kas mums lieka? Ateiti prie Viešpaties ir sakyti: „Dieve, aš negaliu išvengti šių problemų, negaliu nuo jų pabėgti, bet padėk man netapti šių nuodėmių įtakotu asmeniu, kad nebūčiau pikto nugalimas.“

Kai susierziname, tai paprastai tas piktumas mus ir nugali. Mums trūksta kantrybės. Kartais sakome: „Man viskas gerai. Aš ramus“, bet dažniausiai sau meluojame ir kitam žmogui, nepripažindami Dievui, kad įsileidome strėlę. To nepripažįstame ir sau, bet su mus įskaudinusiu žmogum elgiamės lygiai taip pat, kaip ir jis su mumis. Ar tada mes tinkamai galime pasielgti? Ne.

Jokūbas, Petras rašė, kad Dievo žodis reikalingas tam, kad įrodytų kiekvieną žmogų esant kaltu prieš Dievą, kad kiekvienam reikalinga Dievo pagalba, Jo įsikišimas. Dievas mūsų nenori sumenkinti. Jis nori parodyti, kad gali mums padėti, kai turime problemų.

Kodėl dažnai sutuoktiniai gyvena kartu, vaikus užaugina ir staiga išsiskiria? Tas piktumas taip giliai apsigyvena vieno iš jų širdyje, kad jis nebepprisimena, kad šalia esantį myli, kad jis brangus, kad jis atidavė savo gražiausius gyvenimo metus. Kas baisiausia šioje situacijoje, kad kiti kalti, o aš esu teišus.

Paulius savo laiške rašo, kad kaip mes priėmėme Kristų, taip ir gyvenkime Jame, nes tas poreikis niekur nedingo.

Juk mes susirenkame ne tam, kad pasakytume: „Koks aš esu geras“. Ateiname tam, kad pašlovintume Dievą, kuris padarė daug nuostabių dalykų ir daro šiandien. Gal mes būtume narkomanai ar paleistuviai? Bet kada Jėzus ateina į mūsų gyvenimą, Jis jį pakeičia, Jis pakeičia mūsų vertybes. Bet turime neužmiršti, kad Jis turi nuolat tai daryti, o mes turime leisti Jam. Pirmas leidimo požymis, kai pagauname save piktume ir sakome: „Viešpatie, padėk man. Aš pakliuvau į bėdą. Aš nepajėgiu mylėti, nepajėgiu atleisti, nepajėgiu gera tam žmogui daryti.“

Kai suprasite, kad tikrai atleidote, jūs nustebsite, kad galite tam žmogui gera daryti. Dažnai gyvenime būna taip: žmogui reikalinga pagalba, kurios niekur negauna. Tada nusizėmina ir ateina pas tą, su kuriuo daug kartų susipyko. Jis jaučiasi nejaukiai, kai tas asmuo atidaro savo namus, savo piniginę, savo širdį.

Tai yra toks charakteris, kurį mummyse nori išugdyti Dievas. Ar Dievas kada nors pasakė: „Tu susitepei. Atėjai atgailauti, bet eik lauk?“ Jis taip nesieltgia. Juk „Laiške hebrajams“ pasakyta, kad per Jėzų mes bet kada galime ateiti pas Dievą. Jis pasiruošęs mus priimti. Jis yra gailestingas. Jis yra mylintis. Jis yra maloningas. Jis yra atleidžiantis. To paties Dievas tikisi ir iš mūsų, bet tai turi eiti iš širdies. Nepakanka paprastos mechanikos.

Todėl mes turime savęs paklausti: Kai aš žiūriu į Bibliją, į šį veidrodį, kada mane kas nors suerzina, ar aš galiu daryti viską geriausiai tam žmogui, kuris mane įžeidė?

Toks yra paprastas biblinis testas. Paprastai taip nebūna. Kartais kaltiname kitus, kad kiti kalti. Noriu jus paraginti, jeigu jūs pykstate ant savo sutuoktinio, ant mamos ar tėčio, ar ant draugo, gal pykstate ant brolio, sesers, kurie yra bažnyčioje, sustokite, susimąstykite ir išpažinkite Dievui, kad tai yra nuodėmė, kuri griaua mūsų gyvenimą, kuri neleidžia Dievui įtakoti mūsų gyvenimą. Dievas mus pašaukė ne tik Evangeliją skelbti, bet ir gyventi visai kitokį gyvenimą.

Progų nusidėti bus visada. Mums reikia nuolat saugoti savo širdį, kad joje nuodėmė nesubrandintų vaisių.

Pagalvokite, ar yra žmonių, kuriems iki šiol neatleidote? Tai rodo, jei tokių rasite, kad jūsų širdyje įsišaknijusi rimta problema. Prašykite Dievo pagalbos, kad Jis padėtų šią problemą išspręsti.

Pranas Bielevičius

2011-10-23, Marijampolė